

HỒN TA LÀ GÓC VUÔNG SÂN

Lời chưa trao sao vội xa
Tâm xuân chưa hé sao hoa vội tàn
Hồn ta một góc vuông sân
Thiên. Quên phiền muộn phù vân cuộc đời
Một mai người phải xa người
Còn chẳng khoé mắt nụ cười mang theo

t h a n h h à